

(reportáž ze křtu CD Hromosvodu Zimní čas)

Malostranská Beseda byla a po nákladné a dlouhé rekonstrukci bude místem, v němž si touží každá kapela zahrát. Hrát v Besedě, byť jako předskokan, je i pro diváky určitou vizitkou kvality kapely. Program Besedy je oproti minulým zasetým kolejím širší a pestřejší, i skalní diváci najdou ty své „koně“, byť již to nebude každý měsíc ve stejnou dobu.

Ve čtvrtek 4. října 2010 Beseda patřila několik hodin pražské kapele **Hromosvod**, která křtila svou, v pořadí již třetí desku s názvem

Zimní čas

Hromosvod je nezařaditelné uskupení, které se pracovně nazývá rock-folk. Jenže to není obvyklé a v podstatě pořád stejné folkové hraní s přídavkem „elektřiny“, většinou svádějící oči od pódia k hodinkám. Hlavní zásluhu na osobitosti a tím i na kvalitě kapely má její „otec zakladatel“ **Ondřej Fencel**, kdy užité uvozovky naznačují, že Ondřejovi bude 8. srpna příštího roku pouhých třicet let. Podobně jako o generaci starší Milan Šteindler a David Vávra z divadla Sklep, začal Ondřej Fencel svou hudební kariéru na základní škole. Na rozdíl od jiných školních těles vydržel Ondřej Fencel všechny personální změny, odchody a příchody a výsledkem byla první deska

17 lízátek z roku 2004. Přes maličké dětské nemoci již z této desky doslova čouhal velký talent autora a hlavního interpreta Ondřeje Fencle. Druhá deska

Svitavy je o hodně dál a prokázala, že ona rock - folková židle je pevná. O to víc jsem byl zvědav na dlouho ohlašovanou třetí desku s názvem Zimní čas. Na rozdíl od jiných, a podle jejich vlastních slov stále vynikajících kapel, Ondřej Fencel nespěchá, aby ukázal, že je kapela stále zde, každý rok vydá desku a z výše se usmívá na své stále věrnější fanoušky. Namísto velkých a prázdných gest Ondřej Fencel a ostatní členové kapely „pouze“ tvrdě pracují s cílem nepustit do éteru vatu.

Koncert spojený s křtem nové desky začal krátce po půl deváté. V předsálí, tedy v baru, byla vidět řada známých tváří. Namátkou jmenuji Ondřeje Konráda, Vaška Koubka či Jana Rejžka. Na koncertu, který trval do půl dvanácté, zaznělo, pokud jsem dobře počítal, 38 skladeb.

Úvodem Ondřej Fencel, krom dvou písní na albu, u zbylých deseti skladeb autor hudby i textu, zazpíval sám stylovou *Blues pod Petřínem* z alba Svitavy. Na druhou píseň a první píseň z nového alba s názvem *Pochyby*, nastoupil již celý

Hromosvod, tj. dlouhovlasé - plavovlasá houslistka

Hana Vyšínská

, tmavovlasá a od loňska čerstvá maminka, příčná i jiná flétnistka

Tereza Koucká

, od roku 2007 stále pevně zaskakující bubeník

Jakub Homola

a baskytarista

Jiří Vlasák

. Jenže co by byla deska a rovněž i koncert bez hostů? Na pódiu střídavě stáli

Vojta Jindra

s mandolínou (kapelník Branu),

Jaryn Janek

s bezpražcovou baskytarou,

David Hlaváč

za klávesami a zpívající a tančící „voiceband“ ve složení

Pája Táboříková

(např. 5P či Uširvác) a

Iva Zágnerová

(např. ex Uširvác). Z nového alba postupně znělo jedenáct písní, které byly prokládány vzpomínkami na dvě minulá alba, s převahou Svitav. Svitavy se objevují pod názvem Svitavy II i na nové desce. Vzpomínkou na „dětské časy“ Hromosvodu byla milá Beruška z Lízátek, stejně tak jako například

Zlomený blues.

Ze Svitav nemohly chybět písně jako

Soumraky, Protest song či *Konečná*

. Krom velmi dobré textařiny a talentu pro psaní dobrých dravých i hravých melodií je na Ondřeji Fenclovi patrna radost z muziky. Není to „čechomorovské juchání“, není to ani „klezmerovský odvaz“, je to nehraná radost z melodií, které dokáží roztančit duše diváků. Hromosvod pálil do hlediště jednu písničku za druhou, dlouhé blond vlasy houslistky Hany Vyšínské, která s houslemi létala po jevišti, se téměř mísily s dlouhými vlasy kapelníka a zdálo se chvílemi, že to vše Beseda nevydrží.

Každý křest má svého kmotra. Kmotrem Zimního času byl **Vladimír Mišík**. Desku pokřtil z kapesní kovové lahve, která se prý nosí na golf. V placaté lahvi byla slivovice, darovaná Vaškem Koubkem. Vladimír Mišík usedl a zahrál - co jiného než

Variace na renesanční téma, Sluneční hrob a Špejchar blues

, nikoliv s kloboukem, ale s Wünschem (dej mu Pánbůh nebe) ve křoví. Kde se vzal, tu se vzal a basové kytary se chopil

Olin Nejezchleba

. Deska byla polita, slivovice kolovala a po pauze, jako vždy delší než oznámený čas, koncert pokračoval. Na nové desce, podobně jako na Svitavách, se objevily dvě převzaté písně.

Pískající cikán

z repertoáru Spirituál kvintetu, z alba Svitavy a hraný i na křtu, se mi snad v podání a aranži Hromosvodu více než v podání legend. Na

Zimním času

Ondřej Fencel otextoval melodii Františka Nedvěda (

Na čekané

) a píseň nazval

Spolu.

Dále otextoval melodii George Harrisona (

Pisces Fish

), kterou nazval

Ryby

. Stejně jako u Pískajícího cikána neberu zařazení převzatých písní či melodii jako z nouze ctnost, ale spíše jako vyznání lásky ke krásným melodiím. A tak zněla píseň za písní a na závěr, před přídávky, si celý sál zazpíval

Za vodou

. Nezbylo než si tento název vypůjčit i pro název článku, protože jestli je některá kapela naprosto svá a umělecky „za vodou“, je to právě Hromosvod. Věřím, že Zimní čas není deskou poslední. Hodnocení skladeb ponechávám jiným, mohu jen konstatovat, že se deska povedla. Přeji Hromosvodu, ať se deska prodává a hraje.

{desky 746}